

om domstolene vil kunne opfylde et mål om en sagsbehandlingstid på 20 dage.

Med hensyn til kriminalforsorgens sagsbehandlingstid, som ifølge beslutningsforslaget ikke må overstige 10 dage, vil en så kort frist kunne komme i strid med udgangspunktet i straffuldbyrdelesloven om, at dømte på fri fod skal have en rimelig tilsigelsesfrist, så de kan indrette sig på strafafsoningen.

Jeg er naturligvis enig i, at unge kriminelle skal afsone så hurtigt som muligt efter endelig dom, men i tilfælde, hvor der ikke har været grundlag for at varetægtsfængsle den pågældende, bør der kunne gives en rimelig tilsigelsesfrist. En sagsbehandlingstid på kun 10 dage giver ikke mulighed for en rimelig tilsigelsesfrist, og kriminalforsorgen vil ofte heller ikke kunne nå at finde et egnet anbringelsessted. Det er næppe forslagsstillernes hensigt, at 15-17-årige skal anbringes i et almindeligt fængsel eller arresthus, alene fordi det ikke har været muligt inden for så kort en frist at finde en egnet institutionsplads.

Ifølge beslutningsforslaget skal de sociale myndigheders første opfølgning på en handlingsplan ske senest 20 dage efter, at kommunen har modtaget dokumentation fra politiet om, at den unge har begået voldskriminalitet eller anden alvorlig kriminalitet. Dette er en udvidelse af bestemmelserne i lov om social service om foreløbige handlingsplaner, hvor der allerede er et krav om, at kommunen skal udarbejde en foreløbig handlingsplan senest 7 dage efter, at kommunen har modtaget dokumentation fra politiet om den begåede kriminalitet.

Desuden indeholder beslutningsforslaget en frist på 10 dage for de sociale myndigheder til effektiv iværksættelse af vilkår eller anbringelse i en døgninstitution.

Disse frister er umiddelbart besnærende. Det er imidlertid nødvendigt at give de sociale myndigheder en rimelig frist til at iværksætte den rette handlingsplan og opfølgning herpå, og de tidsfrister, som beslutningsforslaget indeholder for sociale myndigheder, vil dels blive vanskeligt at overholde i praksis, dels vil det i det omfang, det kan lade sig gøre, være meget ressourcetrækkende at overholde dem.

Som jeg startede med at sige, er regeringen enig i, at indsatsen over for de unge kriminelle må prioriteres højt. Med henblik på at sikre en målrettet og konsekvent bekæmpelse af ung-

domskriminaliteten har regeringen derfor i september 2003 nedsat et ministerudvalg for indsatsen mod unge kriminelle. Ministerudvalget skal koordinere og følge initiativer vedrørende indsatsen over for unge kriminelle samt vurdere og indsamle erfaringer på området for at kunne styrke indsatsen dér, hvor der er en dokumenteret effekt.

Endelig skal ministerudvalget vurdere, hvor der er behov for yderligere at styrke indsatsen over for unge kriminelle. Et af de områder, som ministerudvalget har overvejet nærmere, er en mere effektiv og hurtig sagsbehandling i relation til ungdomskriminalitet. I den forbindelse har jeg besluttet at nedsætte en arbejdsgruppe, der skal se på dette spørgsmål.

Arbejdsgruppen vil blive sammensat af repræsentanter for alle relevante myndigheder på området. Arbejdsgruppen vil få til opgave at overveje, for hvilke sagsgrupper det kan være relevant at opstille målsætninger for sagsbehandlingstiden. Arbejdsgruppen vil endvidere blive bedt om at overveje målsætninger for de enkelte myndigheders sagsbehandling af disse sager.

Det er i den forbindelse vigtigt, at der foretages en nærmere gennemgang af sagstyperne, og at de relevante administrative myndigheder og domstolene får mulighed for sammen at drøfte, hvordan sagsbehandlingen samlet set kan gøres hurtigere og mere effektiv. Hermed vil regeringen sikre, at sagsbehandlingen hos de forskellige involverede myndigheder ikke tager unødvendig lang tid, men på en realistisk og hensigtsmæssig måde sikrer en hurtig og konsekvent reaktion over for de 15-17-årige, der begår kriminalitet.

Det er for mig at se vigtigere at sætte ind med de rette foranstaltninger over for den enkelte unge kriminelle end at hænge sig i nogle særdeles stramme og ambitiøse tidsfrister, hvis de fører til en forhastet og en uhensigtsmæssig sagsbehandling.

Så selv om jeg på regeringens vegne ikke kan støtte det fremsatte forslag, er jeg altså positiv over for at arbejde videre med den meget relevante problemstilling, som forslagsstillerne sætter fokus på med dette beslutningsforslag.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Bødskov, en kort bemærkning til ministeren.

Kl. 17.10